

92. Jó az Isten!

Énekeljük a 28. számú éneket:

Nagy örömnap ez nekünk Isten kegyelméből.

Ma született Krisztusunk tiszta Szűz méhéből.

A kis Gyermekek oly nemes, olyan ékes, kellemes

Ő emberségében,

Mégis felfoghatatlan, szóval kimondhatatlan

Ő Istenségében.

A 90. imaórában már gyakoroltuk azt az imát, amelyben az Úr szeme jóságosan ránk tekint. Jó megfürödni az Ő jóságos tekintetében! Legutóbb pedig azt az imát ízlelgettük, amelyben Isten szeme az Őt féltőn nyugszik. Jó, hogyha Isten tekintete nyugszik rajtunk!

1. Ma elmélkedjünk arról, hogy **jó az Isten**, önmagában jó, hiszen Ő a végtelen Jóság. Elmélkedjünk arról, hogy jó az az Isten, Aki az arcát felénk fordítja, Akinek a tekintete ránk sugárzik és Akinek szeme rajtunk nyugszik!

A szemlélődő ima Istenre figyelő, Istenre tekintő, Istent tekintetbe vevő imádság. Ez az imádság tehát nem csupán szavaknak egymás utáni elmondása, hanem egész életünk, az Istenre figyelő, Istenre tekintő életünk lesz imádsággá.

Kezdjünk el tehát most még jobban Istenre figyelni! Az összeszedettség hiánya azt eredményezi, hogy az imádság közben nem tudunk Istenre figyelni. Most, **amikor a lelkünk tekintetét az Úrra irányítjuk, akkor éppen a Ráfigyelés hozza létre bennünk az összeszedettséget.** Az Istenre figyelő élet Istenre tekintő életet jelent. Őt szemléljük a lelkünk szemével. A jóra, a szépre, az igazra szívesen tekintünk a földi dolgok vonatkozásaiban is.

Ebben az imában arra az Istenre próbáljuk irányítani szemlélődő tekintetünket, Aki jó! Nem véletlenül használjuk állandó jelzőként, hogy **Ő a Jóisten.** Mi, emberek törekedhetünk arra, hogy a lelkünk tekintete a Jóisten felé forduljon, de **igazán Isten Jósága az, Aki magához vonz bennünket.** Azért mondtam úgy, hogy Aki magához vonz, és nem úgy, hogy amely magához vonz, mert Isten maga a végtelen Jóság. Istenben nincs összetettség. Benne minden tulajdonság egy az Ő Lényegével, Istenségével.

Idézzünk fel magunkban egy olyan élményt, amelyben már megélhettük, hogy Isten jóságosan, szeretettel tekintett ránk! E jóságos tekintettől homlokunknak és szívünknek ráncai kisimultak, s aggodalmaskodásaink elillantak. **Abszolút gyermeki biztonságban érezhetjük magunkat Isten Atyánk jóságos tekintetének sugárzásában!**

Aquinói Szent Tamás a *Summa theologica*-ban ezt mondja: *Isten természetét nemcsak az igazságosság jellemzi, hanem még inkább a jóság. A legfőbb jó lényegéhez az is hozzátartozik, hogy jóságát*

a teremtményeivel is éreztesse (S. Th. I. II. 6. 4). Nagyon fontos tanítás ez! A Jóisten éreztetni akarja velünk az Ő jóságát! Tehát átélhetjük jóságát, bár amint Isten végtelensége felfoghatatlan a számunkra, úgy Isten jósága is felfoghatatlan a maga teljességében az emberi megismerő-, illetve befogadóképességünk számára.

2. Isten jóságát, szeretetét a teológia így fogalmazza meg: *Diffusivum sui*, vagyis *önmagának a kiáradása*. Ahogyan a Nap nem tud úgy létezni, hogy ne sugározza a melegét és a fényét – különben nem lenne Nap – úgy lehetne elképzelni Isten szeretetének ezt a kisugárzását is.

Elsősorban a három isteni Személy egymás felé áradásáról van szó. Istenben az az egyetlen összetettség van, hogy az éntudata három Személyben jelentkezik. Ezért van az egy Istenben három Személy. **Árad az Istenség a végtelen jóságban és a szeretetben az isteni Személyek között!**

Másrészt pedig a teremtményekre sugárzik ki Isten jósága. Kiárad. Szent Páltól kapjuk a tanítást: *Isten szeretete beleáradt a szívünkbe a nekünk ajándékozott Szentlélek által* (Róm 5,5). Tehát erről van szó! A szent szeretet, a végtelen jóság bele akar áradni a szívünkbe! **Hagyjuk, hogy áradjon bele a lelkünkbe!**

A Szentírás tanítja: *Isten mindent szeretetből alkotott, nem utál semmit, amit alkotott* (vö. Bölcs 11,24). Az Ő jósága árad ránk, teremtményeire.

a) Hittel higgyem e jóság létezését és felénk áradását! Megfogalmazhatom és ismételgethetem magamban így is: **„Hiszem, hogy jó vagy!”**

b) A hittel való elfogadás mellett próbáljam átélni, megtapasztalni, „belülről tudni”: „Jó az Isten!” Segít, ha így fogalmazok: **„Tudom, hogy jó vagy!”** Talán most nem kell részletesen felidézni a konkrét élményeket, amikor megtapasztaltam Isten jóságát. (Most nem saját magunkat, vagy a többi teremtményt akarjuk nézni, hanem azt az Istent, Akitől a jó származik.) „Tudom, hogy jó vagy!” Ez a kijelentés jobbra még a mi értelmünk tevékenységének eredménye, tapasztalataink leszűrése. De éppen **azért kaptuk az értelmet Istentől, hogy felismerjük és elismerjük az Ő jóságát**. *Ami benne láthatatlan: az örök ereje és isteni mivolta a világ teremtése óta a művei alapján felismerhető* (Róm 1,20). A jó teremtmények létéből ugyanis tudunk következtetni a teremtő Isten jóságára. A megpróbáltatásokban, az élet keresztútjain is nagy segítség, ha így fogalmazom meg az imámat, bizalmamat Isten felé: „tudom, hogy jó vagy!”

c) A hitem, illetve a tudásom szava után fogalmazzam meg az érzelmeimet is Isten jóságával kapcsolatban: **„Érzem, Uram, hogy jó vagy!”** Vagyis a **szívem mélyén átélem Isten jóságát**. Ahogyan az orvosság az ember testében fejti ki jótékony hatását, úgy Istennek ez a jósága is belülről gyógyítja a lelkemet. Nem baj, ha az orvosság felszívódását nem érzem, de az eredményét tapasztalom: megkönnyebbül a szervezetem, elhagyja a betegség, a testem gyógyul. Ugyanúgy nem baj, ha nem érzem, hogy Isten jósága hogyan tevékenykedik a lelkem mélyén, hogyan alakít jóvá, hogyan asszimilál magához, a végtelen Jóhoz. **A végeredmény, a kihatás, a gyümölcs fogja megmutatni, hogy a Jóisten valóban jelen van a lelkem mélyén. Kisugárzik, átalakít.** Én hagyom, hogy az Ő jósága a leghatékonyabb orvosságnál is nagyobb erővel, egyre jobban átjárjon. **Ha a lelkem rá tud állni arra a hullámhosszra, amelyen Isten belém sugározza az Ő jóságát, akkor együtt rezdül vele, és egyszer csak elkezd ujjongani a lelkem az örömtől.**

d) Ez az együtt rezdülés talán leginkább ahhoz hasonlít, mint amikor két egymást szerető ember tekintete egymásba fonódik, s csak az öröm lüktet bennük és sugároz egymás felé. Lelkem boldog örömeivel **tekintsek a bennem lakó jóságos Úrra**, és mondjam Neki: „Jó vagy!” Az egymásnak való örvendezés ujjongásával mondjam: „Olyan jó, hogy jó vagy!”

e) Aztán talán már a szavak sem szükségesek ahhoz, hogy megtapasztaljam a lelkemben jelenlevő Isten jóságát. **Szavak nélkül is visszasugározhatom Neki egész lényem mondanivalóját: „jó vagy!”** Ez az, amikor **Isten szívétől az én szívemig árad a jóság. Én viszonzhatom az Ő jóságát,**

visszasugározhatom Hozzá – a hálámmal együtt. Most már a szavak béklyója nélkül, szabadon engedhetem érvényesülni ennek a szeretetnek az áradását Istentől hozzám, és éntőlem Istenhez! Itt már szavak nélkül is tudom, hogy: „Isten jó!” Itt már nem elméleti tudással, hanem belső megtapasztalással, átéléssel tudom: Ő jó, és árad a jósága.

3. Ha valami kizökkentene ebből a jóság-, szeretet- és hála-áradásból,

– akkor érdemes újra kimondanom: „Jó vagy!”

– Azután próbáljam szavak megfogalmazása nélkül belül megélni: „Olyan boldog vagyok, hogy Te, a jelenlévő Isten olyan jó vagy! Olyan hálás vagyok, hogy jó vagy, és ezzel a jóságoddal egyre jobban jelen vagy a lelkemben!”

– Talán azt is megélhetem, hogy nem is annyira nekem, az embernek kell erőlködnöm, hogy Istenre irányítsam a figyelmemet, hanem Ő az, aki magához vonzza a tekintetemet. Őt nézzem, az Ő jóságát szemléljem!

4. Ezt a szeretetet, ezt a lángolást Isten hozza létre bennem, ez az Ő ingyenes ajándéka. Nem követelhetem ki. De Ő, aki olyan jóságos, bizonyára hajlandó teljesíteni a kérésemet,

– ha állhatatosan kérem,

– ha készítetem a szívemet a lángolásra,

– ha vágyódom jóságának és szeretetének megtapasztalására!

– Csak ne akadályozzam a teremtmények felé fordulásommal Isten jóságának és szeretetének fellobogását bennem!

– Adjam át Neki teljesen a kezdeményezést! „Jó vagy!”

Szent Péter bizonyára nem véletlenül mondja a hívekről: *Ti már megtapasztaltátok, hogy milyen jó az Isten* (1 Pét 2,3).

Úgy látszik, Isten minket megszentelő tervében benne van az is, hogy megtapasztalhassuk jóságát, kegyelmi ajándékát.

Bárcsak elmondhatnánk: „Mi is megtapasztaltuk már, hogy milyen jó az Isten!”

Befejező ima gyanánt az Isten jóságát kézzelfoghatóan megmutató Karácsony misztériumáról, örömről énekeljük a 29. számú éneket:

Ó gyönyörű szép, titokzatos éj!

Égszemű gyermek, csöpp rózsalevél.

Kisdedként az édes Úr,

Jászolában megsimul